Anarcsi Hírmondó

Anarcs Község Önkormányzatának időszaki lapja 2007. július II. évfolyam 3. szám

Községünkről, közösségeinkről

„Mily gyönyörűség ime látni, amikor az atyafiak együtt mulatoznak! Ott van az áldás, hiszed-e? Csak oda küld a mi Urunk pengő cseppeket."
(113. Zsoltár)

Minden közösség, akár egy utca, akár egy község attól lesz erős és élőképes, attól lesz élhető és emberhez, hogy magában több kisebb közösséget élhet. Anarcson is jó néhány hivatalos és félhivatalos csoport, társaság működik, akiknek a jelenléte nagyon fontos. A két egyházközség mellett említhetjük a Czóbel Minka Baráti Kört, a Sportegyesületet, a különböző sportot ízlőket, az iskolai és óvodai szülői munkaközösségeket, a napközis otthont és ifjúsági klubtagjait, a polgárőröket, az újságokat és még folytathatnánk a sort sokáig.

Akkor jó egy közösséghez tartozni, ha benne mindenkinek sikerül megtalálni a neki tetszőt, számára fontos közösséget, hiszen ezek hoznak színt az életünkbe. A közös hit, örülködeszet, bűtét, a közös cél mind-mind közyt hoznak egy általuk a külvilág felé. Arra ösztönöz, hogy lépjek túl saját zárt világomon és önzetlenül fogadjam el a másikat, mert ezáltal egymást tudjuk gazdagabbá tenni.

Egyházközségeinkbe az elmúlt időszak sok közös ünnepet, programot hozott. Az elsőáldozás és konfirmálás a fejlődés és növekedés szépen mutatta meg. A katolikusok borzadt, a reformátusok hercegi kirándulása az összetartó erőt hivatottak szolgálni. Nekünk katolikusoknak a közelmúlt templombúcsú (július 26. vasárnap, 11.00 órai) ünnepségsorozata arra hívja meg-[illegible] az egyházi tartozás tudatát és közösségét. Azokon a búcsúkon van lehetőség „szülőfalunkat" újra megélni. Akár megkérdezhetjük, kinek a [illegible] emlékezik, az építők hírét és munkáját, egyben kérjük az Ő áldó segítségét az élet továbbvitelére, a növekedésben.

Ebbe a sorba illeszkedik bele az Anarcsi Falunap is, amikor itt élők, ismerősök elutaztunkak és vendégek közösen ünnepelnek. Ez az ünnep azonban sokkal többet kell hogy jelentsen annál, mint egy mulatságnál vagy bulinál! Ez a nap a falu közösségének ünnepe. Örülnünnep, amiből tanulni is kell. A közösséghez tartozás nem azt jelenti, hogy várom és elvárom a segítséget, hanem sokkal inkább azt, hogy keresem azt a módot, ahogyan a közösség hasznára tudok lenni. Nem elvételből lenni, hanem tudok-e adni. Nem csak kinyitni az üres tenyeret, hanem tenni valamit, mégha kicsit is olyankor. Ha a zsoltárban megfogalmazott módon tudnak együtt ünnepelni, akkor más áldás száll, mert van közös akarat és hit. Ott nem csak ünnepelni, de együtt dolgozni is képesek.

Az írás ezt így fogalmazta meg, hogy egyiknek sem szeget, önálló és rendkívül független valóság, hiszen a tengervíz alatt minden szigeti a nagy Földnek a része csupán. Krisztus Urunk pedig magát a szőlőtőhöz hasonlította, akihez kapcsolódnak a szőlővesszők, azaz mi, keresztények. Ha a test egy tagja beteg, akkor azt az egész test érzi és megszenvedi. Ezért vagyunk mi felelősek egymásért, a szomszédért, a másik emberért. Nehéz félretenni a sértettséget, elfelejteni a bántást, lemondani az önérdekről és tenni a közérdekért. Aki azonban mindezre képes, az megbecsülő, tiszteli emberé lesz. És ki ne szeretne az lenni?

A közösség mi vagyunk, hiszen gyermeket, akik arra lettek teremtve, hogy szeressék egymást. Azt a feladatot kaptuk, hogy töltsük be a földet és éljenek boldogságban, közösségben egymással és Istennel.

Makláry Ákos
parókus